



ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové, ve věci

žalobkyně: **P. T. N.**  
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika  
zastoupená advokátem Markem Sedlákem  
se sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti  
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**  
se sídlem Náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 9. 2018, č. j. MV-47557-5/SO-2018,

**takto:**

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**Odůvodnění:**

1. Žalobkyně na území České republiky pobývala na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem společného soužití rodiny s plaností od 8. 6. 2016 do 8. 3. 2017. Dne 28. 3. 2018 žalobkyně osobně podala na pracovišti Ministerstva vnitra České republiky (dále též „ministerstvo“ či „správní orgán prvního stupně“) v Mladé Boleslavi žádost o vydání zaměstnanecké karty dle § 42g zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České

republiky a o změně některých zákonů, v rozhodném znění (dále též „zákon o pobytu cizinců“).

2. Ministerstvo nejprve zkoumalo, zda žalobkyně byla oprávněna podat žádost o zaměstnaneckou kartu na území České republiky (dále též „území“). Správní orgán prvního stupně v této souvislosti připomněl, že dle § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců (ve znění platném a účinném ke dni podání žádosti) se žádost o vydání zaměstnanecké karty podává na zastupitelském úřadu. V průběhu pobytu na území na vízum k pobytu nad 90 dnů nebo na povolení k dlouhodobému pobytu může cizinec žádost o vydání zaměstnanecké karty podat ministerstvu. Žádost nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území nebo na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území; to neplatí, jde-li o cizince, který na území pobýval na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu podle § 33 odst. 1 písm. a) až c) nebo § 33 odst. 3 a následně na území pobývá na povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu vydané podle § 43, pobývá-li na území nepřetržitě po dobu nejméně 3 let. Žádost dále nelze na území ministerstvu podat, pokud cizinec na území pobývá na vízum k pobytu nad 90 dnů za účelem sezónního zaměstnání.
3. Ze žádosti žalobkyně, z cestovního pasu a z cizineckého informačního systému (§ 158 zákona o pobytu cizinců) ministerstvo zjistilo, že žalobkyně žádost podala v době, když již nebyla oprávněna na území České republiky pobývat na základě dlouhodobého víza, neboť toto vízum se přestalo považovat za platné dnem uplynutí jeho platnosti, tedy dnem 9. 3. 2017. Žalobkyně tak dle ministerstva není cizinkou, která by ve smyslu § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců byla oprávněna podat žádost o vydání zaměstnanecké karty ministerstvu na území České republiky (žádost je žalobkyně oprávněna podat pouze na zastupitelském úřadu), a proto ministerstvo usnesením ze dne 28. 3. 2018, č. j. OAM-11261-9/ZM-2018, podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců řízení o žádosti žalobkyně zastavilo. Následné odvolání žalobkyně Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců rozhodnutím ze dne 12. 9. 2018, č. j. MV-47557-5/SO-2018, zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila.
4. Proti rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 12. 9. 2018, č. j. MV-47557-5/SO-2018, podala žalobkyně žalobu, v níž zpochybnila závěr správních orgánů, že žádost o zaměstnaneckou kartu podala v době, když již nebyla oprávněna na území České republiky pobývat na základě dlouhodobého víza. Žalobkyně je totiž přesvědčena, že *„na území České republiky pobývá na základě zákonné fikce trvání dlouhodobého víza, které jí bylo uděleno s platností od 8. 6. 2016 do 8. 3. 2017, protože dne 27. 1. 2016 podala u Zastupitelského úřadu v Hanoji společně s žádostí o dlouhodobé vízum i žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny“*. Dle žalobkyně není podstatné, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny nepodala na území České republiky, jak to výslovně vyžadoval § 47 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců (možnost takového postupu dovozuje žalobkyně z blíže neidentifikovaného normativního kontextu a z preambule Směrnice Rady 2003/86/ES ze dne 22. 9. 2003 o právu na sloučení rodiny). Problém žalobkyně nespátřuje ani v tom, že žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, která měla založit tzv. fikci pobytu na území, podala téměř půl roku před samotným vydáním platného víza, na základě kterého do České republiky přicestovala, ačkoliv podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců lze podat žádost o povolení k dlouhodobému pobytu

před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů nebo platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, nejdříve však 120 dnů před uplynutím jeho platnosti. Dle žalobkyně totiž zákon umožňuje v odůvodněných případech podat žádost i dříve (§ 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců). Jaké ospravedlnitelné důvody byly příčinnou zjevně předčasného podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu žalobkyně v žalobě ovšem neuvedla. Pouze zdůraznila (strana dvě žaloby, druhý odstavec shora), že „podáním další žádosti o dlouhodobý pobyt za stejným účelem (pozn. soudu – myšleno další žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny) by se dopustila nežádoucího jednání, kdy by měla v řízení dvě žádosti se stejným účelem, přičemž druhou žádost by podávala pouze za účelem vytvoření fikce pobytu“. Vzdor tomuto konstatování žalobkyně hned v následujícím odstavci přichází poněkud překvapivě s tvrzením (které uplatnila poprvé až v odvolání proti rozhodnutí ministerstva), že se dne 8. 3. 2017 pokusila podat u ministerstva další žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky (takový postup přitom v předchozím odstavci žaloby sama hodnotila jako „nežádoucí jednání“). Pracovník ministerstva však měl žalobkyni žádost vrátit zpět s tím, že ji žalobkyně není oprávněna podat, neboť již probíhá řízení o stejné žádosti, která byla podána na českém zastupitelském úřadu v Hanoji dne 27. 1. 2016 (žalobkyně si kupodivu na postup pracovníka podatelny nestěžovala, nestěžovala si ani na nečinnost ministerstva v řízení, které bylo dle jejího tvrzení zahájeno). Výše popsání události měl být přítomen tlumočník žalobkyně pan L. B. G. Výslech tlumočníka však žalovaná neprovedla, byť to žalobkyně v odvolání navrhovala. Žalobkyně je tak přesvědčena, že „*má v současnosti fakticky vedena dvě řízení o žádostech o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny, kdy obě tato řízení ji opravňují k pobytu na území ČR v režimu § 47 odst. 4 z. č. 326/1999 Sb.*“

5. Ze všech výše uvedených důvodů by dle žalobkyně mělo být žalobou napadené rozhodnutí zrušeno a věc by měla být žalované vrácena k dalšímu řízení.
6. Žalovaná ve vyjádření k žalobě (které není třeba rekapitulovat, neboť jeho obsah účastníci znají, nadto v řízení byla žalovaná úspěšná, přičemž v odůvodnění rozsudku je třeba především vypořádat námitky toho účastníka, kterému soud za pravdu nedal) vyhodnotila námitky žalobkyně jako liché, odkázala odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí, které je dle jejího názoru nejen věcně správné, ale též zákonné, a navrhla, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.
7. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí [přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.)] a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
8. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobkyně dne 27. 1. 2016 podala na českém zastupitelském úřadu v Hanoji (dále též „ZÚ ČR v Hanoji“) žádost o vízum nad 90 dnů za účelem podnikání. Dlouhodobé vízum za tímto účelem nebylo žalobkyni uděleno z důvodu uvedeného v § 56 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců, dle kterého dlouhodobé vízum, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže jsou zjištěny skutečnosti nasvědčující tomu, že cizinec po skončení pobytu stanoveného dlouhodobým vízem neopustí území nebo že dlouhodobé vízum hodlá zneužít k jinému účelu, než je uveden v žádosti o udělení dlouhodobého víza. Téhož dne, tj. dne 27. 1. 2016, žalobkyně

podala na ZÚ ČR Hanoji též žádost o vízum nad 90 dnů za účelem společného soužití rodiny na území České republiky. Žádosti bylo vyhověno a žalobkyni bylo vydáno vízum s platností od 8. 6. 2016 do 8. 3. 2017. Na toto vízum žalobkyně přicestovala dne 26. 7. 2016 do České republiky. Dále žalobkyně dne 27. 1. 2016 podala na ZÚ ČR v Hanoji i žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území České republiky (o této žádosti ke dni rozhodnutí ministerstva nebylo pravomocně rozhodnuto, neboť řízení bylo přerušeno do doby ukončení řízení o správním vyhoštění). Všechny tři žádosti byly podány v jeden den, přičemž za tuto procesní strategii a za její důsledky (popsané níže) nese odpovědnost ten, kdo strategii dobrovolně zvolil, tj. žalobkyně.

9. Z výše uvedeného je na první pohled patrné, že žalobkyně v době podání žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu (27. 1. 2016) nedisponovala žádným oprávněním k pobytu na území České republiky, když dle § 51 odst. 5 zákona o pobytu cizinců se dlouhodobé vízum považuje za udělené okamžikem jeho vyznačení v cestovním dokladu (přičemž dne 27. 1. 2016 žalobkyně nemohla vědět, jak bude rozhodnuto o její žádosti o vydání víza nad 90 dnů za účelem společného soužití rodiny na území České republiky). Z dikce ustanovení § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců přitom jasně vyplývá, že toto ustanovení dopadá pouze na situace, kdy žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu (nebo žádost prodloužení doby jeho platnosti) podává cizinec, který již disponuje platným vízem k pobytu nad 90 dnů nebo povolením k dlouhodobému pobytu [tento institut slouží pro překlenutí období, kdy uplyne platnost předchozího pobytového oprávnění, ale stále není rozhodnuto o žádosti o prodloužení jeho platnosti (při přechodu z vízového pobytu na dlouhodobý pobyt pak o jeho vydání); podmínkou aplikace § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců je proto návaznost pobytových oprávnění, resp. žádostí o pobytová oprávnění, které zakládají tzv. fikci pobytu]. Takovým cizincem však žalobkyně dne 27. 1. 2016 nebyla. Žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu totiž žalobkyně podala téměř půl roku před samotným udělením víza s platností od 8. 6. 2016 do 8. 3. 2017. Obdobně vyložil Nejvyšší správní soud v minulosti i § 47 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (srov. např. rozsudek ze dne 19. 4. 2016, č. j. 3 Azs 96/2015 - 44). Správní orgány tedy správně aplikovaly ustanovení § 47 zákona o pobytu cizinců a soud v podrobnostech na jejich vyčerpávající odůvodnění odkazuje (zejména pak na strany 3 až 5 odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí).
10. Pokud se žalobkyně dovolává aplikace § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců, dle kterého v odůvodněných případech může cizinec žádost podat i dříve, než je uvedeno v § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, pak přehlíží, že i v takovém případě musí být splněna základní zákonná podmínka, že žadatel v době podání žádosti o povolení k dlouhodobému pobytu již disponuje platným vízem k pobytu nad 90 dnů nebo povolením k dlouhodobému pobytu. I kdyby však výše předestřené úvahy soudu nebyly správné, žalobkyně zapomíná na to, že důvody pro dřívější podání žádosti podle věty druhé § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je cizinec povinen ministerstvu sdělit nejpozději při podání žádosti. To však žalobkyně neučinila. Ze všech výše uvedených důvodů užití § 47 odst. 3 zákona o pobytu cizinců nepřipadá v nyní projednávané věci v úvahu.
11. Pro úplnost je možno dodat, že žalobkyně nesplnila ani podmínku stanovenou § 47 odst. 6 písm. a) zákona o pobytu cizinců, dle kterého bylo třeba žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny podat na území České

republiky. Žalobkyně sice tvrdí, že cizinec není povinen podat výše zmíněnou žádost pouze na území České republiky, ale může ji podat také v zahraničí na zastupitelském úřadě, s tím však nelze souhlasit. Zákon výslovně stanovil a stanoví, že žádost je třeba podat na území České republiky, přičemž preambule Směrnici Rady 2003/86/ES, která nemá normativní obsah, nemůže ospravedlnit výklad ignorující jasný text zákona. Ostatně stále platí stará zásada *clara non sunt interpretanda* (popř. *absoluta sententia expositore non indiget*).

12. Námitka žalobkyně, že „*na území České republiky pobývá na základě zákonné fikce trvání dlouhodobého víza, které jí bylo uděleno s platností od 8. 6. 2016 do 8. 3. 2017, protože dne 27. 1. 2016 podala u Zastupitelského úřadu v Hanoji společně s žádostí o dlouhodobé vízum i žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny*“, tedy důvodná není.
13. Žalovaná též správně vyhodnotila jako irelevantní tvrzení žalobkyně (a sním spojené důkazní návrhy), že se dne 8. 3. 2017 pokusila podat u ministerstva další žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem společného soužití rodiny s manželem na území České republiky, avšak pracovník ministerstva jí měl vrátit žádost zpět s tím, že ji není oprávněna podat, neboť již probíhá řízení o stejné žádosti, která byla podána na ZÚ ČR v Hanoji dne 27. 1. 2016. Jednalo se totiž o novou skutečnost, která byla v rozporu s § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, dále též „správní řád“ (§ 82 odst. 4 správního řádu se plně ve věcech pobytu cizinců uplatní, a to i když nebylo řízení zakončeno meritorním rozhodnutím – k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Azs 237/2017 – 26, bod 17), uvedena až v odvolání, ačkoliv měla a mohla být uvedena již v žádosti či v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně (to, že se tak nestalo, verzi žalobkyně o druhé žádosti zcela znevěrohodňuje). Ostatně žalobkyně ani netvrdila, že výše uvedené skutečnosti týkající se tvrzeného podání druhé žádosti o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny nemohla uvést dříve.
14. Nad rámec nutného odůvodnění soud dodává, že i kdyby pro žalobkyni neplatila koncentrační zásada a žalobkyni by se v odvolacím řízení podařilo prokázat, že se dne 8. 3. 2017 skutečně neúspěšně pokusila podat další žádost o dlouhodobý pobyt za účelem společného soužití rodiny na území České republiky, neměla by tato skutečnost vliv na věcnou správnost a zákonnost výroku žalobou napadeného rozhodnutí (které společně s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně tvoří jeden celek), neboť vedení řízení o druhé žádosti bránila překážka litispendence (§ 48 odst. 1 správního řádu). Tato druhá žádost, i kdyby byla skutečně podána, by proto tzv. fikci pobytu založit nemohla.
15. Lze tedy uzavřít, že závěr ministerstva, dle něhož žalobkyně nebyla cizinkou, která by ve smyslu § 42g odst. 5 zákona o pobytu cizinců byla oprávněna podat žádost o vydání zaměstnanecké karty ministerstvu na území České republiky, byl správný, a proto ministerstvo řízení o její žádosti o vydání zaměstnanecké karty důvodně podle § 169r odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců zastavilo. Za těchto okolností nebylo možno přisvědčit žalobkyni, že žalovaná postupovala nezákonně, když postup ministerstva aprobovala. Rozhodnutí žalované tedy bylo vydáno v souladu se zákonem, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu a bylo též způsobem odpovídajícím povaze a okolnostem věci odůvodněno (nebylo nepřezkoumatelné).

16. Jelikož žaloba nebyla důvodná, soud ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl (výrok I). Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s. a contrario), úspěšné žalované žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II).

#### **Poučení:**

Rozsudek, který byl doručen účastníkům, je v právní moci.

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost (mimořádný opravný prostředek) ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: [www.nssoud.cz](http://www.nssoud.cz).

Pardubice 9. října 2019

Jan Dvořák v. r.  
předseda senátu